

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Gavėnia – tai kelionė

Prasideda Gavėnia - atgailos, susikaupimo, atsivertimo metas, maldos, pasninko, gerų darbų laikas.

Dalyvaudami sekmadienio pamaldose pastebėsime, kad nuo pat Pelenų dienos Gavėnią pradėjusi Bažnyčia be paliovos keliauja. Vieną savaitę eisime į dykumą, kur Jėzus bus gundomas duona, valdžia, garbe. Ką garbinsime parpuolę? Ar pakaks jėgų kartu su Jėzumi ištarti: „Žmogus gyvas ne vien duona?“ Kitą savaitę kopsime į Atsimainymo kalną. Norėtuši apsisotiti Jėzaus šlovės viršukalnėje, pasistatyti „tris palapines“ ir būti Viešpaties didybės spindulių glostomiems, tačiau tomis „trimis palapinėmis“ tampa pasninkas, atgaila ir geri darbai. Vėliau eisime kirsti nevaisingo figmedžio, o Jėzus ateis ten nešinas begaline kantrybe ir pasitikėjimu, nes kartais reikia viso gyvenimo, kad meile sušildytoje širdyje pradėtų tirpti abejingumo ledai. Didžiąją savaitę kartu su Juozapu keliausime į Egipto vergiją, Mozės vedami žengsime per Raudonąją jūrą. Nėra nei ramybės, nei poilsio – tik kelionė.

Pagrindiniai Gavėnios žodžiai – išėjimas ir perėjimas. Neįstengsime švęsti Velykų, jei nebus išėjimo iš savojo naudos, savimeilės, savisaugos rato, tolyn nuo to, kas gundo statyti „išliekantį“ miestą ir kurti

krikščionio gyvenimą be kryžiaus papiktinimo ir kvailybės. Tad eikime, išeikime, nežinodami, kas bus rytoj ir kur nueisime, vien tik pasitikėdami Jo žodžiu: „Nebijokite“. Norint įžengti į Jėzaus Mirties ir Prisikėlimo slėpinį, reikia „būti tokio nusistatymo kaip Jėzus Kristus“. Ne mūsų žodžiai, ne išmintis, ne dorybės, bet mūsų gyvenimo kryptis tebūna tokia kaip Jėzaus Kristaus – „Jis vaikščiojo darydamas gera“.

Būdami tokio nusistatymo kaip Jėzus, mes gyvenime nuolat atsi-
trenksime į Jo likimą. Mūsų niekas nevainikuos erkėčiais, nekals prie Kryžiaus, bet mirtis ateis kitais pavidalais: sena ligota motina, neparašytu laišku, neištiestu centu elgetai. Mirtis turi daug veidų, Prisikėlimas – taip pat. Tik jis neišveržia pro atvirą langą kaip gaivus pavasario vėjas. Pirmą turi pajusti mirties alsavimą, turi numarinti godumą ir pavydą, neapykantą ir puikybę. Tada galėsi prisikelti meilei ir atjautai, dosnumui ir gerumui. Todėl nors penktadieniais nepamirškime, dėl ko esame pakrikštyti Jo Mirtyje: „Jeigu esame suaugę su jo mirties paveikslu, būsime suaugę ir su prisikėlimo...“ (Rom 6,5).

Silvestras

Svarbiausios parapijos naujienos

Sveikiname naujajį vikarą JULIŲ GRIGONĮ

Kauno arkivyskupo metropolito dekretu iš Kristaus Prisikėlimo bažnyčios vikaro pareigų atleistas kun. Saulius Pavalkis ir į jo vietą paskirtas kun. Julius Grigonis, kuris 2006 m. baigė Kauno kunigų seminariją ir šių metų sausio 22 dieną buvo išventintas kunigu.

Pašventintas kolumbariumas

Vasario 16 d. Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius SJ pašventino pusrūsio patalpose esantį kolumbariumą. Jame įrengta 30 vietų urnoms laidoti nusipelnusiems žmonėms.

Įteikti pirmieji Padėkos ženklai „Paminklinė Kristaus Prisikėlimo bažnyčia“

2006 m. vasario 16 d. buvo įteikti pirmieji Padėkos ženklai „Paminklinė Kristaus Prisikėlimo bažnyčia“, įsteigti šios bažnyčios Pastoracinės tarybos 2005 m. gruodžio 15 d. įvykusio posėdžio metu (protokolo Nr. 35). Šį apdovanojimą gavo:

1. Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius SJ – už nuoširdų rūpinimąsi ir moralinę paramą atstatant Tautos šventovę.

2. Kauno miesto meras Arvydas Garbaravičius – už aktyvų rūpinimąsi Tautos šventovės atstatymu.

3. Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos kunigas jubilias Vaclovas Aleksandravičius – už ilgametį nuoširdų darbą parapijoje, Kristaus mokslo liudijimą ir Jo žodžio skelbimą.

Padėkos ženklų „Paminklinė Kristaus Prisikėlimo bažnyčia“ nutarta kasmet Valstybės atkūrimo šventės proga apdovanoti ne daugiau kaip tris labiausiai nusipelnusius šiai bažnyčiai žmones.

Bažnyčios dokumentai

Enciklika (gr. enkyklios – apskritas) – Popiežiaus dokumentas, išreiškiantis katalikų bažnyčios požiūrį religijos, moralės ir socialiniais politiniais klausimais. Pirmąją encikliką laikoma Benedikto XIV enciklika „Ubi primum“, parašyta lotyniškai 1740 m. Pastarojo popiežiaus bendravardis dabartinis popiežius Benediktas XVI pirmąsiais savo pontifikavimo metais, 2005 m. gruodžio 25 m., paskelbė viso pasaulio katalikams 50 puslapių encikliką „Deus caritas est“, išleistą 6 kalbomis. Pagrindinė šio dokumento tema – meilė ir galtingumas.

Deus caritas est – Dievas yra meilė

Pirmosios Jo Šventenybės Popiežiaus Benedikto XVI enciklikos santrumpa

Enciklika pradeda pirmojo Jono laiško eilute: „Dievas yra meilė, ir kas pasilieka meilėje, tas pasilieka Dievu, ir Dievas pasilieka jame“ (1 Jn 4, 16). Šie žodžiai išreiškia krikščioniško gyvenimo esmę pasaulyje, kuriame Dievo vardu kartais net kerštauja, nekenčiama ir smurtaujama. Todėl Dievo meilės skelbimas yra labai aktualus.

Enciklika turi dvi dalis. Pirmojoje dalyje teologiniu filosofiniu požiūriu pažvelgiama į meilę kaip erotika ir kaip krikščionišką puotą. Čia pabrėžiama Dievo meilė žmogui ir vidinis ryšys tarp dieviškosios bei žmogiškosios meilės. Antrojoje dalyje svarstoma, nekenčiama ir smurtaujama. Todėl Dievo meilės skelbimas yra labai aktualus.

Šių dienų pasaulyje žodis „meilė“ yra dažniausiai vartojamas bei labiausiai iškraipomas. Senovės Graikijoje meilė buvo vadinama *eros*. Biblijoje ir ypač Naujajame Testamente meilės supratimas yra gilesnis: ji suprantama ne kaip erotika, bet kaip agapė – krikščioniška puota. Meilė, paties Kūrėjo įdiegta žmogui, turi būti disciplinuota, valdoma ir brandi, kad neprarastų savo kilnumo ir nevirstų tik seksu ar preke. Krikščioniškas tikėjimas visuomet laikė žmogų būtybe, kurios esmė – kūno ir sielos dermė. Jėzuse Kristuje, kuris yra įsikūnijusi Dievo Meilė, ero-

tika ir krikščioniška puota – agapė pasiekia tobulumą. Mirtimi ant kryžiaus Jėzus pasiaukėjo, kad išgelbėtų žmogų, ir parodė aukščiausią ir tobuliausią meilę. Šiuo veiksmu Jėzus laidavo nuolatinį buvimą mūsų tarpe per Eucharistiją, kur duonos ir vyno pavidalais atiduoda pats save kaip naująją maną, vienijančią mus su Juo. Dalyvaudami Eucharistijoje mes susivienijame su Juo ir kartu vienijamės su visais, kuriems Jis atsiduoda. Taigi visi tampame „vienas kūnas“: meilė Dievui ir meilė artimui susijungia.

Kiekvieno tikinčiojo ir visos bendruomenės pareigos atsispindi karitatyvinėje veikloje. Jau nuo pat Bažnyčios atsiradimo pradžios buvo pastebėta, kad būtina organizacija, kuri pagelbėtų krikščionims spręsti jų materialinius reikalus. Taip atsirado diakonai, tarnaujantys artimui iš meilės. Palaipsniui išryškėjo trigubas Bažnyčios pašaukimas: Dievo žodžio skelbimas, Sakramentų teikimas ir meilės patarnavimas. Visa tai turi būti daroma kartu ir negali būti atskirta. Todėl ir mūsų laikais krikščioniška veikla turi remtis asmeniniu kompetentingumu ir asmeniniu bendravimu su Kristumi, kurio meilė paliečia tikinčiojo širdį, sukeldama meilę artimui.

Krikščioniška karitatyvinė veikla turi būti nepriklausoma nuo partijų ir ideologijų. Krikš-

čionio programa – tai gerojo samariečio ir Jėzaus programa, tai „širdis, kuri mato“. Ši širdis mato, kur reikia meilės, ir atitinkamai veikia. Krikščioniška veikla neturi tapti tuo, ką šiandien vadina me prozelitizmu (*red.* mėginimu užverbuoti kuo daugiau žmonių). Meilė turi būti neatlyginama ir neturi būti naudojama kitiems tikslams pasiekti. Tačiau tai nereiškia, kad karitatyvinė veikla turi palikti Dievą ir Meilę, kaip sakoma, atskirai. Krikščionis žino, kada laikas kalbėti apie Dievą, o kada apie Jį nutylėti ir leisti kalbėti vien meilei. Šv. Pauliaus himnas meilei. (1 Kor 13) turi būti viso bažnytinio patarnavimo Didžioji Chartija, kad būtų apsaugota nuo veikimo nieko nenuveikiant. Plečiantis tikinčiųjų supasaulėjimui daugelis *Carito* žmonių turi pripažinti mažos svarbą savo veiklai. Kas meldžiasi, neieško savo laiko, jeigu ir atrodytų, kad reikia neatidėliojant veikti. Jis tada nepretenduoja pakeisti ar pataisyti Dievo planus, bet sekdamas Marijos ir šventųjų pavyzdžiu tikisi iš Dievo sulaukti šviesos jėgų nugalėti visus tamsumas ir egoizmą, esančius pasaulyje.

Popiežius Benediktas XVI encikliką „Dievas yra Meilė“ baigia malda į Mariją: „Šventoji Marija, Dievo Motina, Tu atneši pasauliui tikrąją šviesą – Jėzų, Dievo Sūnų, parodyk mums Jėzų, vesk pas Jį, mokyk mus suprasti Jo norus ir Jo meilę, kad ir mes būtume mylintys ir Jo Gyvojo vandens galėtume įlieti trokštančiam pasauliui“.

Enciklika paskelbta 2005 metų gruodžio 25 dieną Viešpaties Gimimo Šventėje, pirmaisiais popiežiaus metais Romoje.

Sekmadienio katechezė

Šeštasis įsakymas: Nepaleistuvauk

„Jūs esate girdėję, jog buvo pasakyta: „Nesvetimauk! O aš jums sakau: kiekvienas, kuris geidulingai žvelgia į moterį, jau svetimauja savo širdimi“ (Mt 5,27-28).

„Dievas yra meilė ir pats savyje išgyvena asmeninės meilės bendrytės paslaptį“. „Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą (...), vyrą ir moterį sukūrė juos“ (Pr 1,27). Pagal savo paveikslą kurdamas vyrą ir moters prigimtį, Dievas suteikė jiems pašaukimą į meilę ir bendrystę, tad ir atsakomybę paženklintą tam galią: „Būkite vaisingi ir dauginkitės“ (Pr 1,28). Žmogus, gimęs kaip berniukas ar mergaitė, reiškiasi savitais moters ir vyro pavidalais, kurie vienas kitą papildo: nebūna belyčio žmogaus – tik vyras ir moters. Žmogaus asmuo, sukurtas pagal Dievo paveikslą, yra drauge ir kūniška, ir dvasinė būtybė (plg. KBK 362). Vyrą ir moterį Dievas sukūrė dėl to, kad „negera žmogui būti vienam“ (plg. Pr 2,18). Dievo sukurti bendrauti, jie papildo vienas kitą, vienas kitam padeda, teikia džiaugsmą. Dievas nurodė, kaip jiems, siejamiems žmogiškos meilės, gyventi.

Per santuoką Dievas sujungia vyrą ir moterį, kad sudarydami „vieną kūną“ (plg. Pr 2,24) galėtų tapti Kūrėjo bendradarbiais ir perduoti gyvybę savo vaikams. Jei vyro ir moters ryšys tėra vien kūniškas, tada jų santykiai pasidaro panašūs į gyvūnų. Santuokinė vyro ir moters vienybė tarsi kūniškai pavaizduoja Kūrėjo dosnumą ir vaisingumą: „Todėl vyras palieka savo tėvą ir motiną, glaudžiasi prie savo žmonos, ir jie tampa vienu kūnu“ (Pr 2,24). Jėzus atėjo atkurti pirmąją kūrinių tyrumą. Kalno pamoksle Jis ryžtingai išdėstė Dievo planą: „Žmogus neturi išskirti to, ką Dievas yra sujungęs“ (Plg. Mt 19,6).

Šeštasis Dekalogo įsakymas kviečia tvardyti jausmus, protingai suvaldyti kūno geisumus, nedorai ar palaidai nesielgti su priešingos ar tos pačios lyties asmenimis, su pačiu savimi; nekalbėti nepadorių kalbų, nesimėgauti nepadoriais vaizdais, nes tik skaisai dvasia išlaiko skaisčių kūną. Neskaistumas yra ne meilė, o palaidumas. Meilės šaltinis – Dievas, paleistuvystės – nuodėmė. Skaisčius žmogus išsaugo visas jame esančias gyvybės ir meilės jėgas. Skaisnumas apima visą žmogų: mintis, žodžius, veiksmus, skatina susitvardyti, susivaldyti. Tai Dievo dovana, didelė moralinė dorybė, sauganti nuo lengvabūdiškų ryšių, mokanti ištikimybės. Skaisčiai gyvenantis žmogus tampa tikrosios meilės liudytoju.

Meilė apibūdinama labai įvairiai. Jos samprata priklauso nuo to, kaip suprantama, kas yra žmogus ir koks jo gyvenimo tikslas. Meilė yra visų dorybių forma. Meilė – pagrindinis ir įgimtas kiekvieno žmogaus pašaukimas.

Seksualinė meilė yra kūniška žmogiškosios meilės išraiška. Seksualumas yra nuostabi Dievo dovana, kad galėtume kurti ir stiprinti šeimą bei jos šilumoje auginti vaikus. Lytiniai santykiai priimtini tik tarp vyro ir žmonos, išpareigojusių šeimai. Tada šie santykiai yra skaisčios meilės

dalis. Žmonės, pasirinkę dabar madingą „laisvą sąjungą“, šia Dievo dovana naudojami ne pagal Jo valią, neprisiimdami atsakomybės, neįsipareigodami vienas kitam ar vaikams. Dažnai kūniška meilė tapatinama tik su seksu, santykiais be jokių jausmų, nes seksas dažnai išivaizduojamas kaip laisvalaikio praleidimas, pramoga, kaip priemonė patirti malonumą. Tai ne meilė, o paleistuvavimas.

Seksuualumą įprasmina tik santuoka, nes tai sutuoktinių dvasinės bendrystės ženklas ir laidas. Ši ryšį pašventina sakramentas: sutuoktiniai save padovanoja vienas kitam galutinai ir visiškai. Nuo tada jie nebe du, bet vienas kūnas. Abiejų laisvai sudaryta sąjunga įpareigoja išlaikyti ją nesuardomą: „Todėl, ką Dievas sujungė, žmogus teneišskiria“ (Mk 10,9). Santuokinei meilei keliami du reikalavimai: ištikimybė ir vaisingumas. Vaisingumas yra santuokos tikslas, nes kūdikis papildo santuokinę meilę. Šv. Raštas ir Bažnyčios Tradicija daugiavaikes šeimas laiko Dievo palaimos ir tėvų didžiadvasiškumo ženklu. Tačiau reikia atminti, kad vaikas yra dovana, o ne užmokestis. Vaikui priklauso teisė būti savo tėvų gerbiamam kaip asmeniui nuo prasidėjimo momento. Nevaisingumas nėra fizinis blogis.

Svetimavimas reiškia santuokinę neištikimybę. Kristus draudžia svetimavimą, nes tai nusižengimas teisingumui. Kas svetimauja, nevykdo įsipareigojimų. Svetimavimas ir ištuoka, poligamija ir „laisva sąjunga“ yra sunkūs nusižengimai santuokos gyvenimui.

Dekanas klebonas kun. Vytautas Grigaravičius

Tešiamė pokalbių ciklą „Pažink save“

XII. Žiūrėjimo menas

Mylėdamas žvelgi į viską kitomis akimis, tampi dosnus, atlaidus, kilniaširdis. Tada tu paties sulauki iš kitų ir atsiduri meilės kupiname pasaulyje, kurį susikūrei pats. Kai būdavai irzlus ir piktas, kiti atsakydavo tuo pačiu, ir atsidurdavai savo paties emocijų sukurtame priešiškame pasaulyje.

Kaip sukurti laimingą, mylintį ir taikingą pasaulį? Ogi išmokti paprasčiau ir puikiau, bet skausmingo meno – žiūrėjimo meno!

Kai ant ko nors užpyksti, sutelk dėmesį ne į jį, o į save ir paklausk: kas ne taip tam žmogui, ką mano susierzinimas kalba apie mane? Greičiausiai tu pats turi tokių trūkumų, bet juos savyje slopini ir projektuoji į kitus. Retas kuris tai prisipažįsta. Ieškok šio žmogaus trūkumų savyje ir tavo susierzinimas pavirs dėkingumu, kad jis tau padėjo pažinti save. Žmogus gyvena ne pagal tavo, o savo stereotipus. Susierzinimu ju nepakeisi. Kvaile reikalauti, kad kitas gyventų pagal programą, kurią tau suformavo tėvai. Tas žmogus kitaip elgtis negali, nes tai lemia jo patirtis ir tikrovės suvokimas. Visą suprasti – tai viską atleisti. Jei suprasi jo elgesio motyvus, suprasi jį ne kaip kaltininką, o kaip vargšą ir nelaimingą, tavo pyktis pavirs meile. Tada įžengsi į meilės karalystę, kurią savo meile sukūrei.

„Mylėkite savo priešus, darykite gera tiems, kurie jūsų nekenčia“ (Lk 6,27).

A. Daukšienė

Pastoracija su neįgaliaisiais

Beveik prieš trejus metus savo gyvenime atradau naujus draugus – neįgaliosius. Prieš įstojimą į Kauno kunigų seminariją apie tokius žmogučius net minties nebuvo, o jeigu kartais pamatydavau kitus asmenis juos globojant, liečiant, su jais bendraujant, pajausdavau pasišlykštėjimą, kurį sukeldavo jų negalia. Sau vis kartodavau, kad jau aš tai niekada prie tokių net neprisiliesiu. Tiesiog neįgalųjų išsižadėdavau, ir tiek.

Pirmasis susitikimas su jais įvyko Šiluvoje, Jono Pauliaus II namuose, nes ten praleidau pirmuosius studijų seminarijoje metus. Kiekvieną savaitgalį mums, parengiamojo kurso klierikams, būdavo rengiami įvairiausi susitikimai su bendruomenėmis, vykdavo seminarai ir kt. renginiai. Vieną šeštadienio popietę Šiluvos klebono kun. Erasto Murausko pakviesti pas mus apsilankė neįgaliejių „Tikėjimo ir šviesos“ bendruomenė, kurioje daugiausia asmenų turėjo Dauno sindromą. Prieš tai buvau matęs vaizdinę medžiagą apie juos, bet kai sužinojau, kad reikės dar ir susitikti, tiesą sakant, pradėjau bijoti bei jaudintis, galvodamas, ką aš su tokiais asmenimis veiksiu, be to, ar iš viso išdrįsiu prie jų prieiti. Iki susitikimo su ta bendruomene jaučiau nerimą ir meldžiau Dievą pagalbos, nes žinojau, kad jų atvykimas neišvengiamas. Taigi ta valanda atėjo, ir Jono Pauliaus II namų duris pravėrė žmonės su negalia. Jų veiduose spindėjo plačios, paprastumo kupinos šypsenos, jie nuoširdžiai su mumis sveikinosi, vienu žodžiu tariant, buvo nusiteikę linksmai praleisti laiką. Mūsų namuose savo kryptims jie sukūrė malonią aplinką. Kai supratau, kad ir man reikės prie to prisiliesti, tai persižegnojau ir lėtai su baimė išjungiau į jų kompaniją. Pirmiausia, kas man buvo neįprasta, tai jų savita kalba dėl negalios. Pastebėjau, kad tai manęs nė kiek nešokiravo, ir į jų bendriją visai nesunkiai įėjau. Pradžioje nuo susipažinimo, žaidimų, šokių, o baigėme šv. Mišiomis bei agape. Visi net nepajutome, kai atėjo išsiskyrimo valanda. Tik atsiveikinant supratau, kaip man šie žmogeliukai vis dėlto patiko, kaip lengvai prie jų pripratau. Svokiojau, kad jų negalia man yra ne kliūtis su jais bendrauti. Vienu metu, su kai kuriais iš jų apsikabinant, išgirdęs žodžius „aš tave myliu“ ir „jūs graži šypsena“, net apsišverčiau. Be to, po jų pasisvečiavimo supratau vieną svarbų dalyką: būdamas su jais aš esu aš, toks, koks esu – tikras, nesumeluotas, be kaukės, nes neįgalieji, nors ir keista, labai jaučia, kada žmogus su jais būna nuoširdus, o kada tik bando kažką suvaidinti, įrodyti. Po šio pirmojo susitikimo pajutau, kad jie man gali tapti tikrais draugais.

Maždaug po metų supratau, kad nuojauta manęs nesuklaidino. Išgirdęs apie Kauno neįgaliejių pensionatą Apuolės gatvėje, panorau ten apsilankyti. Taigi vieną pavasario nuėjęs prisistačiau auklėtojoms, o jos mane nuvedė į grupelę, kurioje buvo penki paaugliai, turintys įvairią fizinę ir psichinę negalią. Žaismas, dainuodamas, tiesiog paprasčiausiai būdamas su jais praleidau daugiau nei valandą ir iš pensionato išėjau geros nuotaikos. Pajutau, kad bendraudamas su *tokiais žmogučiais* galiu tikrai atrasti save ir dovanoti jiems šiek tiek meilės bei džiaugsmo. Pats sau pažadėjau pas juos greitai sugrįžti.

Kadangi Kauno kunigų seminarijoje veiklos tikrai netrūksta, pas neįgaliosius vėl apsilankiau tikrai maždaug po pusmečio. Jaučiau

Dievo kvietimą pas juos paviešėti. Tą kartą nuėjau jau į kitą grupelę, kurioje taip pat buvo keli paaugliai, turintys įvairią negalią. Valandėlę pabuvęs vėl išėjau kupinas nepaprasto džiaugsmo. Po to apsilankydavau dažniau, o su kai kuriais iš jų labai susidraugavau. Kiekvieną kartą juos aplankęs randu vis kažką naujo. Kalbu ne tik apie praktiką, bet ir apie dvasinį pakylėjimą. Aišku, pasitaiko ir išbandymų. Pavyzdžiui, vieną kartą Artūriui reikėjo nusukti barzdą. Pirmą kartą tai dariau kitam. Prieš tai buvo neapsakomas nerimas, bet pasitikėjimas Dievu visuomet padeda. Kartą su jais žaidėme kortomis. Neįgaliesiems nebuvo lengva žaisti, nes ne viską jie galėjo suprasti, todėl reikėjo ieškoti išeičių, kitaip sakant, žaisti be griežtų taisyklių jiems tinkantį variantą. Taigi praktikos pas juos tikrai netrūksta.

Noriu pratęsti mintį apie tai, kad, būdamas su *kitokiais žmogučiais*, kartais patiri neįtikėtinų dalykų. Mane labai stebina tai, kad jie sugeba ne tik apsikabinti, nusišypsoti, bet dar ir kurti, t.y. daryti įvairius rankų darbelius, piešti ir kt. Tai įrodo jų rankdarbiais papuošti koridoriai bei grupių kambariai. Argi tai ne stebuklas, ar ne įrodymas, kad Dievas tikrai veikia kiekviename iš mūsų, net ir per neįgaliosius. Kitas dalykas tas, kad būdamas tarp jų galiu vis atnaujinti savo tikėjimą, pašaukimą, atrasdamas Kristų. Kai mane nuvargina rutina, kai per daug nutolstu nuo Viešpaties, vykstu pas juos, kad galėčiau atnaujinti ir vėl susigražinti tai, ką praradau, nuo ko nutolau. Be to, praleidęs laiką su neįgaliaisiais, suprantu, kad mano problemos palyginti menkies su tuo, ką jiems reikia patirti per gyvenimą dėl savo negalios. Jie, tik iš dalies save suvokdami, nesiguosdami man parodo, kad tikrai nėra kuo skųstis. Galbūt didžiausias stebuklas, kurį atrandu juose, – tai iš jų trykštanti artimo meilė kiekvienam be išimties. Priešingai negu mes, kurie *įgalūs* gyventi normalų gyvenimą, kartais nesugebame tinkamai išreikšti meilės artimui, nors tai yra pagrindinis Dievo įsakymas – „Mylėk kiekvieną žmogų taip, kaip save patį“. Nesilaikydami šio svarbiausio mūsų gyvenimo įsakymo mes patys, galima sakyti, tampame neįgaliais mylėti, o tai reiškia, nesugebame teisingai gyventi, ieškoti Dievo. Mano nuomone, neįgalieji šiuo aspektu už mus yra pranašesni, nes, kaip jau minėjau, jų rezervuarai kupini meilės kiekvienam be išimties, nesvarbu, ar tu gražus, ar išsilavinęs, ar benamis. Tai parodo jų šypsenos, savita kalba ar gestas. Aišku, yra ir tokių, kurie nesugeba išoriškai parodyti savo jausmų, bet aš tikiu, kad giliai savo širdyse jie tikrai turi pilnus meilės aruodus, iš kurių dosniai dalija tokį nuostabų jausmą – dovaną, t.y. *meilę artimui*. Pateikdamas šiuos pavyzdžius, noriu pasakyti, kad ne tiek aš jiems kažko suteikiu, bet jie man daug daugiau padovanoja įvairiausių gyvenimą praturtinančių dalykų.

Savo mintis apie *draugus – neįgaliosius* norėčiau baigti paskatiniu nebijoti *kitokių žmonių*, nes jie, kaip ir įgalieji, visų pirma yra nuostabūs ir nepakartojami Dievo kūriniai. Jie, be abejo, turi gyvenimo kryžių, bet, nors to iš dalies ir nesuprasdami, jį kantriai neša, siekdami Dangaus Karalystės – Amžinojo Džiaugsmo regėti Viešpatį.

Klierikas Gytis Stumbras

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Vyskupo ir arkivyskupijos sielovados komandos vizitacija

2006 m. vasario 6 d., 18 val., parapijos konferencijų salėje vyko parapijos aktyvo susitikimas su vyskupu Jonu Ivanausku ir Kauno arkivyskupijos sielovados komanda. Šios vizitacijos tikslas – bendromis jėgomis gerinti pastoracinę veiklą, nurodyti pagrindines jos kryptis, šalinti trūkumus.

Klebonas dekanas kun. V. Grigaravičius pirmiausia priminė, kad pernykštės vizitacijos metu išsakytos pastabos bei nurodytos veiklos gairės padėjo išspręsti daugelį problemų: pagerėjo liturgijos sekcijos veikla, sekmadieniais prieš pamaldas vyksta tikinčiųjų katechezė, ses. Loretos Ilektytės pastangomis suaktyvėjo jaunimo veikla, ses. Irena Ramoškaitė sėkmingai vykdo ne tik vaikų, bet ir suaugusiųjų katechezę, „Carito“ organizacija pakeitė darbo kryptį, daugiau dėmesio skirdama sielovadai, pateikiama daugiau informacijos apie parapijos veiklą internetiniame puslapyje, tobulinamas laikraštis „Prisikėlimas“. Pristatydami kiekvienos organizacijos per atskaitinį laikotarpį nuveiktus darbus, klebonas pastebėjo, kad silpniausia grandis – šeimos sielovada, kuriai šiais metais bus skiriamas didžiausias dėmesys.

Išklausęs pranešimo vyskupas J. Ivanaus-

kas pabrėžė, kad svarbiausia vertikali dimensija – tikėjimas, todėl po liturgijos ir katechezės Pastoracinei tarybai tenka labai svarbus vaidmuo vykdamas šeimos ir ligonių sielovadą. Jis apgailestavo dėl sunkios jaunų šeimų būklės Lietuvoje, dėl jaunimo emigracijos ir palinkėjo Pastoracinei tarybai tęsti pradėtą veiklą, deramai reprezentuoti parapiją. Baigdamas vyskupas J. Ivanauskas pristatė nau-

jąjį vikarą – Julijū Grigonį: „Jis buvo uolus seminaristas, todėl tikiu, kad uoliai dirbuosis ir parapijoje, manau, skirs dėmesį šeimoms, ligoniams, kurie yra didelė atrama visam tikinčiųjų gyvenimui“.

Toliau pasisakė Arkivyskupijos sielovados komandos nariai: Katechetinio centro vadovė Jolanta Jančiauskienė, spaudos tarnybos atstovas, „Artumos“ vyr. redaktorius Darius Chmieliauskas, arkivyskupijos „Caritas“ vadovė Onutė Virbašitūtė, Katalikų evangelizacijos centro koordinatorė Vilma Galviniene, Arkivyskupijos jaunimo centro vadovė Ramūnė, Sielovados koordinatorė Vaida, Šeimos centro vadovė Giedrė Auksčiūnienė. Svečiai išsakė savo pastabas ir kvietė aktyviam bei glaudžiam bendradarbiavimui.

Vėliau vyko diskusija. Susirinkusieji vyskupui pateikė įvairių sielovados veiklos, jaunavedžių ruošimo klausimų, į kuriuos vyskupas išsamiai atsakė.

Dekanas padėkojo vyskupui, sielovados grupei bei susirinkusiems parapijos aktyvo nariams ir pakvietė prie arbatos puodelio pratęsti dalykinius pokalbius grupelėse.

B. Vasylienė

Vasario 16-osios šventė Kristaus Prisikėlimo parapijoje

10 val., skambant giesmei „Palaimink, Dieve, mus“, pilnutėlės Tautos šventovės centre nava altoriaus link žengė iškilminga kunigų, klierikų, diakonų procesija, kurią vainikavo vyskupas J. Ivanauskas, J. Preikšas, R. Krikščionas ir arkivyskupas S. Tamkevičius SJ.

Iškilmingoms šv. Mišioms vadovavo arkivyskupas S. Tamkevičius SJ. Parapijos jaunimas skaitė šv. Raštą, klierikas Mindaugas giedojo psalmę, ses. Loreta parengė ir skaitė maldavimus, atnašomis rūpinosi ses. Irena. Prelatas V. Vaičiūnas skaitė Evangeliją. Iškilmingai giedojo parapijos choras.

Arkivyskupo S. Tamkevičiaus homilijos žodžiai buvo teisingi ir griežti, verčiantys susimąstyti, perkainoti egzistuojančias nuostatas, vertybes: „Sudėtingas ir sunkus tas laisvės kelias. Nūnai kažkas kaip akmenį tėsė sunkią mintį: „Išsilaisvinome ne tik nuo Maskvos, bet ir nuo sąžinės bei atsakomybės“. Nepriklausomybė pavirtė priklausomybe nuo pinigų, interesų, lošimo namų, svaigalų, narkotikų ir neatsakingos meilės. Tauta, už laisvę sudėjusi didžiules aukas, negeba tą laisvę panaudoti kūrybiniam darbui, bet skęsta rietenose dėl valdžios, turtų, įtakos – dėl galimybės nugvelbti riebesnį kąsnį. O kas prisimena pareigą gerbti šalia mūsų esantį silpną Lietuvos pilietį ir pasirūpinti, kad būtų jam šviešiau akyse?“

Arkivyskupas piktinosi prekybos gigantais, kuriuose žmonės švenčių dienomis priversti dirbti, apgailėstavo dėl spaudimo nuolat pasirodančių prieš Dievą ir Bažnyčią nukreiptų tendencijų bei pajuokančių rašinių. Ganytojas kvietė kiekvieną žmogų priimti atsakomybę už turimą laisvę, jos išsaugojimą, kad niekam nesinorėtų išvažiuoti svetur, kad iš garstyčios grūdėlio išaugtų galingas, stiprus, nenugalimas medis: „Be Dievo palaimos ir be visų mūsų pastangų niekas nesukurs tikrai laisvos Lietuvos“.

Prieš palaiminimą klebonas kun. Vytautas Grigaravičius kartu su parapijos Pastoracinės tarybos atstovais įteikė „Paminklinės Kristaus Prisikėlimo bažnyčios“ ženklus Kauno arkivyskupui metropolitui Sigitui Tamkevičiui SJ, Kauno miesto merui Arvydui Garbaravičiui ir Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos kunigui Vaclovui Aleksandravičiui.

Po šv. Mišių buvo iškilmingai pašventintas kolumbariumas, kuriame bus aukojamos šv. Mišios.

17 val. į bažnyčią gausiai susirinko sakralinės muzikos mėgėjai pasiklausyti mišraus choro „Leliukai“ koncerto. Švenčių proga ši koncertą dovanojo V. Bancevičius. Klebonas dekanas kun. V. Grigaravičius pasveikino susirinkusius šventės proga, pakvietė pabūti drauge, pajusti vienas kito petį, kaip žengiant pirmuosius laisvės žingsnius. Koncertas prasidėjo tautine giesme. Skambėjo V. Augustino, Č. Sasnausko, J. Naujalio, St. Šimkaus ir kt. kompozitorių muzika, žinomi ir lietuvių širdžiai brangūs kūriniai: „Tėvyne mūsų“, „Kur bėga Šešupė“, „Laisvės varpas“. Visi susirinkusieji atsistojo skambant „Lietuviais esame mes gimę“ ir „Lietuva brangi“.

Po koncerto padėkos žodį tarė klebonas V. Grigaravičius ir V. Bancevičius. Choro va-

dovui prof. A. Petrauskui, dirigentei R. Štreimikytei, koncertmeisteri D. Jatautaitėi buvo įteikti padėkos raštai ir gėlės.

18 val. šv. Mišias už Lietuvą aukojo Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas V. Grigaravičius. Visi, net stovintys, po koncerto liko dalyvauti šv. Mišiose.

Dekanas, homiliją pradėjęs B. Brazdžionio posmu, kalbėjo, kad Lietuvai daug kartų teko patirti svertišalių okupaciją, įvairiais būdais vykdomą genocidą prieš tuos, kurie mylėjo Tėvyne, tikėjo Dievo teisingumu, kovojo už laisvę ir nepriklausomybę. Tačiau visais laikais mūsų tauta turėjo sumanių, išmintingų piliečių, kurie garbino Lietuvą pasaulyje. Visais laikais buvo drąsių, garbingų vadų, kurie kėlė tautos dvasią ir vedė ją į kovą. Jų dėka Lietuva išliko kaip savarankiška valstybė, jos vardas neišnyko pasaulio žemėlapyje. „Lietuva per visą gyvavimo istoriją buvo kelyje į

Laisvę, kaip ir Morkaus Evangelijoje Jėzus yra nuolat kelyje. Tačiau kokie skirtingi Dievo keliai nuo žmonijos kelių!“ – kalbėjo klebonas. „Kaip žydų vadovui Nikodemui Jėzus pasakė: „Tu privalai atgimti iš naujo, kitaip nebūsi išgelbėtas“, taip ir mums reikia visiško pasikeitimo, to naujo gyvenimo, kurį gali suteikti tik Dievas. Tik tikėjimas gali išgelbėti mus. Prašykime Šventosios Dvasios malonės tikėjimu apšviesti mūsų tautos vadus, nes tik tikėjimas gali padėti jiems atsigręžti į žmogų, tik tikėjimas gali padėti pasiaukojamai, savarankiškai veiklai Lietuvai ir jos žmonių labui“, – baigė homiliją dekanas.

Taigi šventė buvo gražiai paminėta. Gausus į bažnyčią atėjusių žmonių būrys rodo mūsų neblėstančius patriotizmo jausmus, ir tikiu, kad kasmet vis daugiau jaunų žmonių su šeimomis matysime tarp žilagalvių.

B. Vasylienė

KOVO MĖNESIO RENGINIAI

		Renginys	Atsakingas / Vieta	Paskirtis
1	T	Pelenų diena. Šv. Mišios 10 val.	Vikaras J. Grigonis	Parapijai
4	Š	Lietuvos globėjas šv. Kazimieras. Šv. Mišios 10 val.	Vikaras J. Grigonis	Parapijai
5	S	12 val. Pokalbis su gydytoja "Kaulų tankis"	Gyd. G. Butkuvienė /parapijos konferencijų salėje	Visuomenei
6	P	18.30 val. Tikybos mokytojų posėdis	Tik. mok. A. Krunglevičiūtė /Parapijos salėje	Tikybos mokytojams
7	A	17.30 val. Dvasiniai pokalbiai bibliotekoje (antradieniais ir ketvirtadieniais)	Ses. I. Ramoškaitė /Bibliotekoje	Parapijai
11	Š	10.30 val. Šv. Mišios. Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo diena.	Paminklinė Prisikėlimo bažnyčia	Visuomenei
12	S	12 val. Susitikimas pokalbis su Kauno miesto meru Arvydu Garbaravičiumi	Parapijos konferencijų salėje	Visuomenei
		17 val. Kauno religinės muzikos centro koncertas "Sekmadienio muzika"	D. Jatautaitė/Paminklinėje bažnyčioje	Visuomenei
19	S	12 val. Sekmadienio popietė "Krikščioniškas požiūris į mirtį"	Klierikas V. Štilpa /Konferencijų salėje	Visuomenei
20	P	11 val. šv. Mišios. Klebono dekanų draugų baigusiu kunigų seminariją, susitikimas	Dekanas V. Grigaravičius	
26	S	9.00 val. Gyvojo Rožinio grupės susirinkimas	Vad. O. Vyšniauskienė / Mažoji bažnytelė	Gyvojo Rožinio grupei
		12 val. Sekmadienio popietė "Susipažinkime su Kauno kunigų seminarija"	Klierikas T. Ūksas	Visuomenei
		14 val. Marijos legiono posėdis	Vad. K. Jesiulionienė/Jėzuitų gimnazijoje	Marijos legiono nariams
28	A	18.30 val. Pastoracinės tarybos posėdis	Klebonas dekanas V. Grigaravičius /parapijos salėje	Pastoracinei tarybai

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Aukštaičių 4, Kaunas. Tel. (8-37)229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas kun. Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis